

KSIĘŻNICZKA SARA
Teatr Muzyczny Tintilo
premiera: styczeń 2014

Tatusiu wróć...

czyli „Księżniczka Sara” teatru Tintilo

Teatr Muzyczny Tintilo jest na mapie polskiego życia teatralnego zjawiskiem niezwykłym... Niemal nieoswojonym, bo przez zawodowych krytyków teatralnych traktowany po macoszemu, choć dorobił się wśród publiczności dziecięcej zagorzałych fanów. Świadczyć o tym może zdumiewający fakt, że w styczniu 2014 r. wystawił swoją dwudziestą premierę! Jak zwykle – w warszawskim teatrze Rampa, który życzliwie gości ów dziecięcy teatr pod swoim dachem od kilkunastu lat.

Tym razem Teresa Kurpias-Grabowska, założycielka Teatru Tintilo i twórczyni kolejnych spektakli, wzięła się za materię, wydawałoby się – lekką, łatwą i przyjemną, bo „Małą księżniczkę”, obowiązkową lekturę nie tylko młodych dziewcząt. Na jej motywach powstał widowiskowy spektakl muzyczny „Księżniczka Sara”, gdzie jak zwykle pierwsze skrzypce grają dziecięcy aktorzy. I trzeba od razu dodać: znakomici dziecięcy aktorzy! I choć coraz częściej w spektaklach Tintilo pojawia się zawodowa obsada aktorska, to wciąż dzieci i młodzież stanowią trzon każdego spektaklu. Są zaskakująco profesjonalni, świetnie poprowadzeni muzycznie i choreograficznie (chapeau bas przed nauczycielami śpiewu i tańca!), a przy tym wciąż nie tracą swojej dziecięcej naturalności. Wszystko to czyni, że kreowane przez nie postaci są po prostu prawdziwe. Tu szczególnie warto zwrócić uwagę na odtwórczynię głównej roli – Julię Komorowską. Ta złotowłosa ośmiolatka jest obecna na scenie niemal przez cały czas i czasem widać jej zmęczenie, zwłaszcza w chwilach, gdy łamie się jej głosik, ale ze swej roli wywiązuje się znakomicie. Jest tak wiarygodna, że jej rozpaczliwe wołanie „Tatusiu, wróć” w końcowych scenach naprawdę przejmuje dreszczem...

Zachwyca w tym spektaklu wiele – piękne kostiumy i plastyczna scenografia (Ilony Zajączkowskiej), kilka świetnych pomysłów inscenizacyjnych (jak na przykład zatrzymane kadry w scenie urodzin Sary, gdy akcja rozgrywa się w dwóch planach), ale szczególnie warstwa muzyczna (Anny Bajak i Marcina Kuczewskiego) – miejscami niezwykle przejmująca, przyprawiająca o drżenie serca. Szczególnie przejmujące są songi ojca (Piotr Makarski) i Sary (Julia Komorowska) w scenie pożegnania („Więc nie żegnaj cię, nie”...), a także songi w wykonaniu panny Minchin, dysponującej potężnym głosem (Tina Popko). Wprawdzie można mieć zastrzeżenia natury technicznej jeśli chodzi o odpowiednie nagłośnienie, ale nie było to przeszkodą dla podziwiania fantastycznych głosów solistów i chórów.

W tym wszystkim chciałoby się oczywiście, by pod względem aktorskim było więcej głębi i wielowymiarowości, bo na przykład jednoznacznie zła panna Minchin trochę razi sztucznością, by w choreografiach zdarzało się więcej perełek jak w scenie sprzątniania..... Ale historia panienki z tzw. dobrego domu, którą zła właścicielka pensji, degradowuje do roli służącej na wieść o rzekomej śmierci jej ojca, opowiedziana przez Tintilo wciąż wzrusza i z całą pewnością przekona kolejnych widzów. Można tylko żałować, że w repertuarze teatru Rampa tak mało jest spektakli zespołu Tintilo.

Krzysztof Ratnicyn

Teatr dla Was